

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7631/2549

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายสมชาย เอื้อพิชิตชัยจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 145, ป.อ. มาตรา 278, ป.อ. มาตรา 281, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ผู้เสียหายทั้งสามยอมให้จำเลยกระทำก็เพราะหลงเชื่อว่าจำเลยเป็นเจ้าพนักงานมีอำนาจกระทำ ได้เกิดจากความเบาปัญญา อ่อนต่อโลกของผู้เสียหาย มิได้เกิดจากความสมัครใจและอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ การที่จำเลยจับและลอบบริเวณแขน หัวไหล่ เต้านม และหน้าท้องของผู้เสียหายทั้งสามเป็นการใช้แรงกายภาพต่อผู้เสียหายทั้งสาม ถือได้ว่าเป็นการใช้กำลังประทุษร้าย การที่จำเลยกระทำอนาจารต่อผู้เสียหาย ขณะผู้เสียหายอยู่ด้วยกันในรถกระบะของจำเลยในลักษณะเปิดเผยถือได้ว่าเป็นการกระทำต่อหน้าธารกำนัล จำเลยแสดงตนโดยบอกแก่ผู้เสียหายทั้งสามซึ่งเป็นนักเรียนว่าจำเลยเป็นสารวัตรนักเรียน และจำเลยได้ตรวจร่างกายผู้เสียหายทั้งสามโดยอ้างว่าเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าผู้เสียหายทั้งสามติดยาเสพติดให้โทษและผ่านการร่วมเพศมาก่อนหรือไม่ ทั้งให้ผู้เสียหายทั้งสามนั่งรถไปกับจำเลยโดยอ้างว่าจะไปส่งโรงเรียนแล้วกลับพาไปกระทำอนาจาร ซึ่งตำแหน่งสารวัตรนักเรียนเป็นตำแหน่งของเจ้าพนักงานสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 145, 278, 281, 310 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 145, 278, 281 และ 310 เป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน จำคุก 1 ปี ฐานกระทำอนาจารจำคุกกระทงละ 3 ปี รวม 3 กระทง เป็นจำคุก 9 ปี ฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นให้ปราศจากเสรีภาพ จำคุก 1 ปี รวมเป็นจำคุกจำเลย 11 ปี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278, 310 วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำอนาจารตามมาตรา 278 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 3 ปี รวม 3 กระทง จำคุก 9 ปี ให้ยกฟ้องฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงาน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 145 โจทก์และจำเลยฎีกากับจำเลยแก้ไขฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2539 เวลาประมาณ 10 นาฬิกา ผู้เสียหายทั้งสามกับจำเลยต่างพบกันที่ห้างสรรพสินค้าซีคอนสแควร์ แขวงหนองบอน เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร แล้วผู้เสียหายทั้งสามนั่งรถกระบะยี่ห้อฮิอุซุ หมายเลขทะเบียน 2ฒ - 2426 กรุงเทพมหานคร ไปกับจำเลย จำเลยขับรถพาผู้เสียหายทั้งสามออกจากห้างสรรพสินค้าซีคอนสแควร์ ระหว่างทางผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ลงจากรถ จำเลยขับรถพาผู้เสียหายที่ 3 ไปร่วมประเวณีที่โรงแรมฉิมพลี ต่อมาผู้เสียหายทั้งสามไป

แจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาลประเวศว่า จำเลยแสดงตัวอ้างว่าเป็นสารวัตรนักเรียน แล้วให้ผู้เสียหายทั้งสามนั่งรถไปกับจำเลย จำเลยได้กระทำอนาจารผู้เสียหายทั้งสาม เจ้าพนักงานตำรวจติดตามจับกุมจำเลยได้ แจ้งข้อหาว่ากระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ ข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตนโดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย หน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นหรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย แสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานโดยตนเองมิได้เป็นเจ้าพนักงานที่มีอำนาจกระทำการนั้น ระหว่างสอบสวน ผู้เสียหายที่ 3 ถอนคำร้องทุกข์ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ผู้เสียหายทั้งสามยื่นคำร้องว่าได้รับชดเชยค่าเสียหายจากจำเลยเป็นที่พอใจไม่ติดใจดำเนินคดีแก่จำเลยอีกต่อไป ขอลถอนคำร้องทุกข์ ศาลฎีกาอนุญาตให้ถอนคำร้องทุกข์ได้เฉพาะความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขังตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 310 วรรคแรก คดีคงมีปัญหาที่ศาลฎีกาจะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์และจำเลยว่าการกระทำความผิดฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานกับฐานกระทำอนาจารผู้เสียหายทั้งสามต่อหน้าธารกำนัลตามฟ้องหรือไม่โจทก์มีผู้เสียหายทั้งสามเป็นพยานเบิกความยืนยันสอดคล้องต้องกันว่า ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ 10 นาฬิกา ผู้เสียหายทั้งสามพากันไปที่ห้างสรรพสินค้าซีคอนสแควร์เพื่อนำกรอบรูปไปห่อของขวัญ ผู้เสียหายทั้งสามพบจำเลยบริเวณบันไดเลื่อนชั้นที่หนึ่ง จำเลยเข้ามาหาแล้วหยิบบัตรประจำตัวออกมาจากกระเป๋าเสื้อยื่นให้ผู้เสียหายทั้งสามดูพร้อมกับบอกว่าจำเลยเป็นสารวัตรนักเรียน จำเลยสอบถามผู้เสียหายทั้งสามว่าหนีโรงเรียนมาหรือไม่ ผู้เสียหายทั้งสามบอกว่าไม่ได้หนีโรงเรียน โดยผู้เสียหายที่ 2 ได้ขออนุญาตมารดาแล้ว จำเลยบอกว่าต้องตรวจสอบประวัติผู้เสียหายทั้งสามก่อน แล้วให้ผู้เสียหายทั้งสามเดินตามจำเลยไปที่รถซึ่งจอดอยู่ที่ชั้นที่หนึ่ง โดยจำเลยถือกรอบรูปของผู้เสียหายที่ 3 เดินนำไป จำเลยเปิดประตูรถด้านคนขับแล้วหยิบสมุดเล่มหนึ่งออกมา แล้วสอบถามชื่อที่อยู่ของผู้เสียหายทั้งสามจดบันทึกลงในสมุด จำเลยหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วพูดทางโทรศัพท์ให้เชิดประวัติของผู้เสียหายทั้งสามไปยังกระทรวง เสร็จแล้วจำเลยบอกว่าต้องรอให้ทางกระทรวงตรวจสอบก่อนว่ามีประวัติเคยหนีโรงเรียนหรือไม่ จำเลยสอบถามหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้านของผู้เสียหายทั้งสาม ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 3 บอกว่าไม่มี เมื่อผู้เสียหายที่ 2 บอกหมายเลขโทรศัพท์ให้จำเลยทราบ จำเลยก็โทรศัพท์ไปพูดคุยกับมารดาของผู้เสียหายที่ 2 โดยพูดว่าผู้เสียหายที่ 2 หนีโรงเรียนหรือไม่ ได้ควบคุมตัวไว้เพื่อตรวจสอบประวัติ จำเลยส่งโทรศัพท์ให้ผู้เสียหายที่ 2 พูดกับมารดาด้วย จำเลยบอกให้ผู้เสียหายทั้งสามขึ้นรถ ผู้เสียหายทั้งสามไม่ยอมขึ้น จำเลยจึงบอกว่าไม่ต้องกลัวจะขึ้นไปพบอาจารย์สุวิมลที่ชั้นที่ห้า ผู้เสียหายทั้งสามเชื่อว่าจำเลยเป็นสารวัตรนักเรียนจริงจึงยอมขึ้นรถไปด้วย จำเลยสอบถามว่าผู้เสียหายทั้งสามเสพยาเสพติดให้โทษหรือไม่และขอตรวจดูว่ามีรอยเข็มฉีดยาหรือไม่ จำเลยใช้มือลูบบริเวณแขน หัวไหล่ และรอบสะดือ โดยให้ผู้เสียหายแต่ละคนเปิดเสื้อขึ้น จำเลยสอบถามผู้เสียหายทั้งสามว่าแอบซ่อนผ้าเช็ดหน้าชุบสารระเหยไว้ที่ร่างกายหรือไม่ แล้วให้ผู้เสียหายทั้งสามปลดกระดุมเสื้อทีละคน จำเลยเอามือล้วงเข้าไปบริเวณข้างลำตัว จับบริเวณเต้านมทั้งสองข้างของผู้เสียหายแต่ละคน หลังเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 กลับไปที่บ้านของผู้เสียหายที่ 2 และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้นาย อ. บิดาของผู้เสียหายที่ 2 ทราบทันที บิดาของผู้เสียหายที่ 2 โทรศัพท์สอบถามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลยไปที่กระทรวงศึกษาธิการตามหมายเลขโทรศัพท์ที่จำเลยจดให้แก่ผู้เสียหายทั้งสาม ผู้เสียหายที่ 1 โทรศัพท์แจ้งเหตุให้นาง ศ. มารดาของผู้เสียหายที่ 1 ทราบทันทีเช่นกันดังที่นาง ศ. มาเบิกความสนับสนุน ทั้งนี้ นาย อ. ได้โทรศัพท์แจ้งเหตุ

ให้เจ้าพนักงานตำรวจหน่วย 191 ติดตามหารถของจำเลยเพราะทราบจำเลยพาผู้เสียหายที่ 3 ไป เมื่อได้รับคำแนะนำให้ไปแจ้งความก็ได้พากันไปแจ้งความ จนกระทั่งเจ้าพนักงานตำรวจติดตามจับกุมจำเลยได้ขณะขับรถกระบะคันเดียวกับที่ผู้เสียหายทั้งสามแจ้งทะเบียนรถที่จำเลยใช้ให้ เจ้าพนักงานตำรวจทราบ คำเบิกความของผู้เสียหายทั้งสามมีเหตุผลให้รับฟังได้ ที่จำเลยให้การต่อสู้คดีและฎีกาว่า มีบุคคลวางแผนกลั่นแกล้งจำเลยโดยให้ผู้เสียหายทั้งสามมาชักชวนจำเลยให้จำเลยกระทำการในทางเพศกับผู้เสียหายทั้งสามแล้วแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมนั้น ไม่มีเหตุผลที่หักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ แม้ผู้เสียหายทั้งสามจะเบิกความแตกต่างกันบ้างก็เป็นเพียงรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาในการนัดหมาย เวลาเกิดเหตุซึ่งไม่ทำให้น้ำหนักคำพยานโจทก์รับฟังไม่ได้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยได้แสดงตนโดยบอกแก่ผู้เสียหายทั้งสามว่าจำเลยเป็นสารวัตรนักเรียน และจำเลยได้ตรวจร่างกายผู้เสียหายทั้งสามโดยกล่าวอ้างว่าเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าผู้เสียหายทั้งสามติดยาเสพติดให้โทษหรือไม่และเคยผ่านการร่วมเพศมาก่อนหรือไม่ ทั้งได้ให้ผู้เสียหายทั้งสามนั่งรถไปกับจำเลยโดยอ้างว่าจะไปส่งโรงเรียนแล้วกลับพาไปกระทำอนาจาร ซึ่งตำแหน่งสารวัตรนักเรียนเป็นตำแหน่งของเจ้าพนักงานสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน ทั้งจำเลยก็เบิกความเท็จสมว่าจำเลยช่วยน้องประกอบกิจการร้านอาหารและบ่อตกปลาโดยมิได้นำสืบว่าเป็นสารวัตรนักเรียนแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงย่อมฟังได้ว่าจำเลยไม่ได้เป็นเจ้าพนักงาน จำเลยจึงมีความผิดฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานตามฟ้องแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานนี้ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น สำหรับความผิดฐานกระทำอนาจารต่อหน้าธารกำนัลนั้น ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายทั้งสามยอมให้จำเลยกระทำก็เพราะหลงเชื่อว่าจำเลยเป็นเจ้าพนักงานมีอำนาจกระทำได้ เกิดจากความเบาปัญญาอ่อนต่อโลกของผู้เสียหายทั้งสาม มิได้เกิดจากความสมัครใจ และอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ การที่จำเลยจับและลูบบริเวณแขน หัวไหล่ เต้านม และหน้าท้องของผู้เสียหายทั้งสามเป็นการใช้แรงกายภาพต่อผู้เสียหายทั้งสาม ถือได้ว่าเป็นใช้กำลังประทุษร้าย หาใช่เกิดจากการหลงเชื่อมงายแล้วยินยอมให้จำเลยกระทำอนาจารดังที่จำเลยฎีกาไม่ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ไม่ตรงกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่จำเลยอ้าง และการที่จำเลยกระทำอนาจารต่อผู้เสียหายทั้งสาม ขณะที่ผู้เสียหายทั้งสามอยู่ด้วยกันในรถกระบะของจำเลยในลักษณะเปิดเผยถือได้ว่าเป็นการกระทำต่อหน้าธารกำนัล การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานนี้อีกโสดหนึ่งด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น การกระทำความผิดของจำเลยฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานเป็นเหตุให้ผู้เสียหายทั้งสามหลงเชื่อ จำต้องยอมให้จำเลยกระทำอนาจารนับว่าเป็นภัยต่อสังคมอย่างยิ่ง แม้จำเลยจะได้ใช้คำเสียหาแก่ผู้เสียหายทั้งสามจนผู้เสียหายทั้งสามไม่ติดใจดำเนินคดีแก่จำเลย ก็ไม่มีเหตุสมควรลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษจำคุกให้ เป็นแต่จำเลยมุ่งประสงคฺมิให้ตนต้องรับโทษเท่านั้น" พินิจพิเคราะห์แล้ว จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 145 วรรคหนึ่ง อีกกระทงหนึ่ง จำคุก 1 ปี เมื่อรวมกับโทษจำคุกฐานกระทำอนาจารตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้ว เป็นจำคุกทั้งสิ้น 10 ปี ให้จำหน่ายคดีเฉพาะความผิดฐานหน่วงเหนี่ยวกักขัง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310 วรรคแรก จากสารบบความ นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

รัตน์ กองแก้ว · มงคล ทับเที่ยง · พินิจ บุญชุด

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7631/2549>